

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/60/2020
Identifikačné číslo spisu:	2116011143
Dátum vydania rozhodnutia:	18.01.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2116011143.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18. januára 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného U. S. P., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a), písm. e) Tr. zák., o dovolaní obvineného U. S. P. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Vladimíra Sídora proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 1. októbra 2019, sp. zn. 6 To 125/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného U. S. P. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 21. augusta 2018, sp. zn. 34 T 8/2016, uznal obvineného U. S. P. (ďalej aj „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a), písm. e) Tr. zák. na skutkovom základe v rozsudku uvedenom, za čo mu podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 43, § 38 ods. 2, ods. 6 Tr. zák. uložil ďalší trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť) rokov a 4 (štyri) mesiace so zaradením na výkon trestu podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. do ústavu s maximálnym stupňom strázenia. Okresný súd obvinenému podľa § 60 ods. 1 písm. c) Tr. zák. zároveň uložil trest prepadnutia vecí, a to finančnej hotovosti vo výške 760 Eur, ktorej vlastníkom sa podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. stal štát, a podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 78 ods. 1 Tr. zák. mu uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na podklade odvolania obvineného rozhodol rozsudkom z 1. októbra 2019, sp. zn. 6 To 125/2018, tak, že výrokom I. podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám v tejto časti rozhodol výrokom II. tak, že obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 43, § 38 ods. 2 Tr. zák. ďalší trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť)

rokov so zaradením na výkon trestu podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. do ústavu s maximálnym stupňom strázenia, podľa § 60 ods. 1 písm. c) Tr. zák. obvinenému zároveň uložil trest prepadnutia veci, a to finančnej hotovosti vo výške 760 Eur, ktorej vlastníkom sa podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. stal štát, a podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 78 ods. 1 Tr. zák. mu uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech, prostredníctvom obhajcu, dovolanie, ktoré uskutočnil podaním doručeným okresnému súdu 19. augusta 2020 a doplnil podaním doručeným 1. októbra 2020, z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. h), písm. i) Tr. por., teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom; bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa; rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pretože bol porušený zákon. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. namietol nezákonnosť získania dôkazov, konkrétne plastového vrečka o rozmeroch 16 x 10 cm s hmotnosťou 136,7 g, v ktorom sa nachádzala kryštálová látka svetlohnedej farby. Tento dôkaz bol podľa neho získaný rôznymi spôsobmi, ktoré sa navzájom vylučujú. Podľa zápisnice o dodaní do výkonu trestu zo 17. júna 2015 bola v čase o 14.55 hod. vykonaná osobná prehliadka, pri ktorej mal byť nájdený zipsový sáčok s obsahom kryštalickej látky bledohnedej farby, prehliadku vykonal npor. U.. Podľa zápisnice o vydaní veci zo 17. júna 2015 v čase o 16.00 hod. bol obvinený vyzvaný, aby vydal veci, medzi ktorými sa nachádzalo aj plastové vrečko o rozmeroch 16 x 10 cm s hmotnosťou 136,7 g, v ktorom sa nachádzala látka svetlohnedej farby. Uvedené zápisnice podľa dovolateľa vytvárajú paradoxnú a nereálnu situáciu, podľa ktorej bolo vrecúško s drogami zaistené na základe osobnej prehliadky v čase o 14.55 hod., teda od tohto okamihu mala polícia disponovať vecou dôležitou pre trestné konanie, a súčasne bol obvinený v čase o 16.00 hod. vyzvaný na vydanie tej istej veci, ktorú už polícia mala vo svojej dispozícii na základe vykonanej osobnej prehliadky. Droga teda mala byť nájdená v rôznych časoch, rôznymi osobami a rôznymi úkonmi. Z dôvodu, že existujú rôzne zápisnice o rôznych úkonoch, podľa ktorých mali byť zaistené jedny a tie isté veci - vrecúško s omamnými látkami, nie je podľa obvineného možné hodnotiť tento dôkaz ako zákonný, rovnako tak postup polície evokuje jednoznačnú nezákonnosť v ich činnosti. Súčasne podľa dovolateľa nie je možné prihliadať ani na výpovede zasahujúcich policajtov U., E. a N. ako svedkov, nakoľko títo vo veci už skôr vykonávali procesné úkony v postavení orgánov činných v trestnom konaní. Zápisnica o odňatí veci nemôže byť zákonná z dôvodu, že neobsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, pretože oba úkony vykonal vyšetrovateľ H., pričom nezúčastnená osoba bol npor. U., teda skôr zasahujúci policajt. U npor. U. existujú pochybnosti o nezaujatosti vo vzťahu k veci a k osobe obvineného, preto sa predmetných úkonov nemal ako nezúčastnená osoba zúčastniť. Už len samotná skutočnosť, že vo veci vykonal prvotný zásah voči obvinenému, spochybňuje jeho nezaujatosť, pretože mal záujem na tom, aby bol páchatel' usvedčený a dodaný do výkonu trestu odňatia slobody. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal aj na to, že absencia nezúčastnenej osoby pri osobnej prehliadke má za následok neúčinnosť dôkazu, pričom tieto dôkazy boli na hlavnom pojednávaní vykonané a súdy na ne prihliadali pri svojom rozhodovaní a na ich základe uznali vinu obvineného. Pre úplnosť obhajoba dodala, že znaleckým skúmaním sa u obvineného zistila prítomnosť stôp tetrahydrokanabinolu, táto omamná látka však nebola vo veci zaistená a nenachádzala sa ani v zaistenom vrecúšku. Znaleckým skúmaním taktiež nebolo potvrdené, že by sa na plastovom vrecúšku našli odtlačky prstov obvineného, teda vôbec nie je dôvodné sa domnievať, že by s ním obvinený manipuloval, ale práve naopak, v pochybnostiach sa mala uplatniť zásada in dubio pro reo, nakoľko nebola zistená žiadna priama spojitosť a väzba obvineného s omamnou látkou. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolateľ súdom nižšieho stupňa vytkol, že pri určovaní právnej kvalifikácie skutku a posudzovaní iných hmotnoprávnych ustanovení (najmä § 135 Tr. zák.) zásadne pochybili, keďže iba nekriticky prevzali závery znaleckého posudku, pričom pojem jednorazová dávka drogy je pojmom právnym a znalecký ústav nemá oprávnenie hodnotiť právne otázky týkajúce sa trestného konania. V zmysle znaleckého posudku sa za obvykle jednorazovú dávku považuje 10 - 40 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy. Tieto závery sú nelogické, pretože trestný čin podľa § 171 alebo § 172 Tr. zák. je trestným činom úmyselným, pričom páchatel' tohto trestného činu nemôže vedieť, koľko účinnej látky sa v ním držanom materiáli nachádza. Súdy nižšieho stupňa

neurčovali obvyklú dávku drogy, ktorý pojem má význam z hľadiska právneho kvalifikovania skutku. V odôvodnení rozsudkov sa nenachádzajú žiadne úvahy, akými sa súdy spravovali pri určovaní tohto pojmu, pričom zo súdnej praxe jednoznačne vyplýva, že obvykle jednorazová dávka je taká, ktorá sa bežne konzumuje pri jednom použití. Podľa dovolateľa ani pri určovaní rozsahu činu nemôže byť za základ tohto výpočtu vzatá celková hmotnosť zaistenej látky, pretože táto v celom jej rozsahu nepredstavovala návykovú látku. Napadnuté rozhodnutie teda podľa dovolateľa vychádza z takého nesprávneho právneho posúdenia ustanovenia § 135 Tr. zák., ktoré je v praxi dlhodobo odmietané a ktoré nezodpovedá ani užívateľskej praxi. Súdna prax vychádza z toho, že pojem obvykle jednorazovej dávky drogy musí byť hmotnostne vymedzený, teda musí byť stanovená určitá konkrétna hmotnosť danej drogy. Táto hmotnostná hranica je podstatná aj z dôvodu, aby bolo možné hmotnostne odlíšiť jednorazovú dávku od zvyškového množstva drogy. Krajský súd teda uznal obvineného za vinného zo skutku, ktorý vôbec nie je trestným činom (držba látky, ktorá nie je zakázaná, resp. jej držba, ak takáto látka nemôže byť pre absenciu účinnej látky považovaná za návykovú), a to iba preto, že nesprávne aplikoval a interpretoval § 135 a § 172 Tr. zák. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. V doplnení dovolania nad rámec uvedeného dodal, že podľa znaleckého posudku bol ster z rúk analyzovaný a bola zistená prítomnosť stôp tetrahydrokanabinolu, pričom sa však nezistil presný pôvod kontaminácie rúk obvineného, t. j. či išlo o primárnu alebo sekundárnu kontamináciu. Znalec stopy tetrahydrokanabinolu, ktorý sa nachádzal na rukách obvineného, nenašiel ani na plastovom vrecku obsahujúcom návykovú látku, čo vylučuje akúkoľvek manipuláciu obvineného s predmetným vreckom. Z tohoto dôvodu nie je možné, aby sa návyková látka našla v náprsnej taške obvineného. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. obvinený videl v uložení trestu prepadnutia veci, pre ktorý musí byť splnená podmienka, že vec bola získaná trestným činom alebo ako odmena zaň. Podľa dovolateľa je ťažko predstaviteľné, ako mohol získať finančnú hotovosť vo výške 760 Eur za trestný čin spáchaný neoprávneným zadovážaním si omamnej látky alebo jej prechovávaním. Tým, že páchatel má v držbe omamnú látku, môže sotva zarobiť peniaze alebo ich dostať ako odmenu za toto držanie. Okresný súd uviedol, že hotovosť obvinený získal trestnou činnosťou, zo skutku však nič také nevyplýva. Krajský súd tento trest uložil bez akéhokoľvek odôvodnenia. Obhajoba uzavrela, že vo veci bol uložený trest, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Na základe uvedeného obhajoba žiadala zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

Dovolanie bolo v zmysle § 376 Tr. por. zaslané na vyjadrenie ostatným stranám konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“) podaním doručeným okresnému súdu 23. septembra 2020. S dôvodmi dovolania sa nestotožnil a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. uviedol, že okresný i krajský súd bez akýchkoľvek pochybností rozhodli zákonným spôsobom, na základe riadne zisteného skutkového stavu veci a na základe zákonne zabezpečených a vykonaných dôkazov. Prokurátor poukázal na to, že dovolacie námietky týkajúce sa zákonnosti konania boli prednesené tak v konaní pred okresným, ako i krajským súdom, pričom tieto boli v celom rozsahu vyvrátené. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dodal, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú založené na správnom právnom posúdení, príslušné ustanovenia boli správne aplikované a bola správne ustálená aj právna kvalifikácia skutku. Uzavrel, že sú dané dôvody na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Tr. por. K doplneniu dovolania sa prokurátor nevyjadril.

Vyjadrenie prokurátora bolo doručené obvinenému a jeho obhajcovi (I. ÚS 355/2015).

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadril sám obvinený, a to podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 26. októbra 2020. V plnom rozsahu vyjadril súhlas s dovolaním, ktoré v jeho mene podal obhajca, dovolanie však považoval za potrebné doplniť o vlastné výhrady, formulované v osobitnej prílohe podania. Z obsahu tejto prílohy vyplýva, že obvinený rozširuje dovolacie dôvody o § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., teda namieta i zásadné porušenie práva na obhajobu najmä tým, že neboli vykonané ním navrhované dôkazy a bolo mu oneskorene vznesené obvinenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), h), § 566 ods. 3 Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.), a súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por. Najvyšší súd však zistil, že dovolanie je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Vo všeobecnosti Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných vád. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Dovolateľ namietal zásadné porušenie jeho práva na obhajobu tým, že:

- neboli vykonané ním navrhované dôkazy (rekognícia, kamerový záznam);
- obvinenie nebolo vznesené v primeranom čase po zadržaní.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že návrh na doplnenie vyšetrovania (okrem iného aj zabezpečenie kamerového záznamu) obvinený podal už v prípravnom konaní, v rámci (záverečného) preštudovania vyšetrovacieho spisu dňa 13. mája 2016 za prítomnosti obhajcu JUDr. Stanislava Jakubčíka. Návrh bol v zmysle § 208 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vyšetrovateľom PZ pplk. Ing. C. E. odmietnutý ako nepotrebný a bol opätovne uplatnený v konaní pred súdom s tým, že na hlavnom pojednávaní dňa 20. februára 2018 ho súd (spolu s inými návrhmi obvineného) uznesením podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol (v odvolacom konaní bola námietka nevykonania dôkazu uplatnená, pričom odvolací súd sa stotožnil s rozsahom dokazovania vykonaným súdom prvého stupňa). Je teda zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní i súd sa s týmto návrhom riadne vysporiadali, súd prvého stupňa svoj postup v odôvodnení rozhodnutia i súvislostne vysvetlil. Pokiaľ ide o samotný fakt, že návrh bol odmietnutý, je treba podotknúť, že za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinil v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá súvisí so zásadou, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011). Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci nie je čo do rozsahu dokazovania viazaný návrhmi strán či ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (*argumenta ponderantur, non numerantur*).

Pokiaľ ide o rekogníciu, tá bola dovolateľom v rámci návrhov na doplnenie dokazovania pred súdom prvého stupňa realizovaná podaním doručeným 7. októbra 2016. Je však treba podotknúť, že na tomto návrhu obvinený v priebehu konania a najneskôr pred vyhlásením dokazovania za skončené podľa § 274 ods. 1 Tr. por. nezotrval, resp. ho pri záverečnej výzve súdu na prednesenie návrhov na doplnenie

dokazovania na hlavnom pojednávaní dňa 20. februára 2018 nezopakoval, preto súd, odmietnuc všetky ostatné návrhy podľa § 272 ods. 3 Tr. por., vyhlásil dokazovanie za skončené a udelil slovo na záverečné reči. V tejto otázke možno analogicky poukázať na judikatúrne prijaté závery, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (R 116/2014-III). V odvolacom konaní bola námietka nevykonania návrhu uplatnená, pričom odvolací súd sa stotožnil s rozsahom dokazovania vykonaným súdom prvého stupňa.

Vo vzťahu k vzneseniu obvinenia je nutné prisvedčiť dovolateľovi v tom, že tento úkon bol uskutočnený s neadekvátnym časovým odstupom. Trestné stíhanie bolo dňa 17. júna 2015 začaté vykonaním zaistovacieho úkonu podľa § 89 ods. 1 a § 91 ods. 1 Tr. por. s tým, že následne dňa 18. júna 2015 bolo vyšetrovateľom PZ pplk. Ing. L. I. vydané uznesenie o začatí trestného stíhania, ČVS: ORP-953/2-VYS-TT-2015. Uznesenie o vznesení obvinenia voči U. S. P. podľa § 206 ods. 1 Tr. por. bolo vydané až 16. septembra 2015 pod ČVS: KRP-80/1-VYS-TT-2015, a to pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a), písm. e) Tr. zák. na skutkovom základe v ňom uvedenom (po jeho zrušení v sťažnostnom konaní prokurátorom bolo opätovne uznesenie podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu k obvinenému vydané až 2. októbra 2015, ČVS: KRP-80/1-VYS-TT-2015). Vzhľadom na vykonané prvotné úkony vo veci (najmä odňatie vecí na základe príkazu vyšetrovateľa PZ zo 17. júna 2015) i na formuláciu samotnej skutkovej vety uznesenia o začatí trestného stíhania, bolo zrejmé, že trestné stíhanie bolo začaté pre skutok, ktorý mala spáchať jediná, konkrétna osoba, a to obvinený U. S. P., u ktorého bola kryštalická látka nájdená, hoci ako páchatel' trestného činu nebol v uznesení o začatí trestného stíhania označený. Z prvotných úkonov vo veci jednoznačne vyplynul páchatel' trestného činu (podozrivý), ktorý bol nezameniteľne identifikovateľný, boli teda splnené podmienky § 206 ods. 1 Tr. por. o dostatočne odôvodnenom závere, že trestný čin spáchala určitá osoba, obvinenie voči nemu preto malo byť vznesené bez meškania (bezodkladne). Pokiaľ ide o úkony, ktoré boli v čase medzi začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia uskutočnené (najmä zabezpečenie odborného vyjadrenia k hodnote omamných látok, pribratie Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ na znalecké skúmanie, znalecké posudky, výsluch svedka U. K. a L. U.), tieto mali svoj procesný význam, avšak neboli podstatné pre určenie osoby páchatel'a/podozrivého (ktorá bola od počiatku zrejmalá), ale len pre otázku špecifikácie nájdennej kryštalickej látky a právnej kvalifikácie stíhaného skutku, ktoré by bolo možné ustáliť, resp. meniť v ďalšom konaní aj po tom, ako by bolo vznesené obvinenie. Na druhej strane, hoci orgány činné v trestnom konaní mali pri vznesení obvinenia postupovať promptnejšie, samotná skutočnosť, že obvinenie bolo vznesené až s časovým odstupom, nie je samo osebe dôvodom na konštatovanie zásadného porušenia práva na obhajobu, obzvlášť ak sa v tomto prípade nejaví časový posun medzi úkonmi ako účelový, ale vyplynul zo zásady zdržanlivosti orgánov činných v trestnom konaní.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na ich uplatnenie. Ak sa však porušenie obhajovacieho práva zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, nezakladá to dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. O zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por., a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase reálne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, prípadne ak ide o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia konkrétnych procesných práv obvineného, pričom intenzita takéhoto porušenia musí dosahovať stupeň zásadnosti, teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť jeho základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

V predmetnej veci mal obvinený po vznesení obvinenia v rámci prípravného konania možnosť kedykoľvek nahliadať do spisu, oboznámiť sa so všetkými vykonanými úkonmi a vyjadriť sa k nim, rovnako tak byť prítomný pri vykonávaní ďalších úkonov, navrhovať dôkazy a podávať návrhy na doplnenie vyšetrovania, a to tak sám, ako i prostredníctvom obhajcu, ktorého si v priebehu konania zvolil (od 7. októbra 2015 JUDr. Stanislav Jakubčík), pričom toto právo využil aj pri záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 13. mája 2016. Ešte v priebehu prípravného konania boli zopakované i výsluchy svedkov U. K. a L. U. za prítomnosti obhajcu obvineného, a boli doplnené výsluchy ďalších svedkov a listinné dôkazy. Následne boli všetky relevantné dôkazy vykonané pred súdom, na hlavnom pojednávaní, ktorého sa obvinený zúčastnil osobne, za súčasnej prítomnosti svojho obhajcu (opatrením okresného súdu zo 16. novembra 2016, sp. zn. 34 T 8/2016, mu bol ustanovený JUDr. Ing. Dušan Grman, od 2. októbra 2017 ho na základe plnej moci zastupoval JUDr. Ivan Syrový, PhD., od 4. júla 2018 JUDr. Gabriel Stanislavský, opatrením z 12. júla 2018, sp. zn. 34 T 8/2016, mu bol ustanovený náhradný obhajca Mgr. Ondrej Bartošovič). Možno teda uzavrieť, že skutočnosť, že vo fáze prípravného konania, medzi začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia, boli vykonané niektoré procesné úkony, ku ktorým mal obvinený následne možnosť sa vyjadriť, oboznámiť sa s nimi a namietat ich, resp. sa proti skutkovým záverom z nich plynúcim brániť, a tieto boli tiež riadne vykonané na hlavnom pojednávaní tak, že obvinený mal možnosť klásť svedkom otázky, nemohla mať zásadný vplyv na obhajobné práva obvineného. Dovolateľ uplatňoval svoje práva v plnom rozsahu sám i prostredníctvom obhajcov v priebehu prípravného i súdneho konania a využíval pritom všetky dostupné zákonné prostriedky svojej obhajoby.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. v namietanom rozsahu naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie dôkazov), lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti už Najvyšší súd stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôraznil, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov je úspešným dovolacím dôvodom len vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. namietal:

- nezákonnosť získania dôkazu, plastového vrečka s kryštalickou látkou, s poukazom na jeho zabezpečenie pri dvoch rôznych procesných úkonoch;
- nezákonnosť výpovedí svedkov U., E., N., ktorí mali postavenie orgánov činných v trestnom konaní;
- nezákonnosť zápisnice o vydaní veci a odňatí veci pre absenciu nezúčastnenej osoby s poukazom na pochybnosti o nezáujatosti u svedka U.;
- neuplatnenie zásady *in dubio pro reo*.

Vo vzťahu k námietke nezákonnosti získania plastového vrečka s kryštalickou látkou dvoma procesnými úkonmi Najvyšší súd poukazuje na podmienku zakotvenú v ustanovení § 371 ods. 4 (veta prvá) Tr. por., podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Cieľom tohto ustanovenia je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietat stále nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonodarca v tejto súvislosti zrejme predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej možnej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné

preskúmať v dovolacom konaní a v konečnom dôsledku by mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania a k nedôvodnému uplatňovania práva podať mimoriadny opravný prostriedok. Predmetná námietka obvineného uvedenú podmienku nespĺňa, nakoľko namietané procesné úkony boli uskutočnené už v prípravnom konaní. Zo strany obvineného až do momentu podania dovolania takto formulovaná argumentácia nebola uplatnená, hoci na to obvinený mal príležitosť nielen v rámci prípravného konania, ale aj v konaní pred súdom. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. v tejto časti teda dovolateľ nemohol v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. v dovolacom konaní použiť (S 11/2016, m. m. II. ÚS 499/2016), preto sa dovolací súd touto námietkou (v tomto konkrétnom rozsahu) meritórne nezaoberal.

Čo sa týka ostatných námietok, dovolateľovi nemožno dať za pravdu, pokiaľ ide o nezákonnosť (nepoužiteľnosť) výpovedí svedkov U., E. a N., odôvodnenú obvineným najmä s poukazom na názor Najvyššieho súdu vyjadrený v rozsudku z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011. V prvom rade treba uviesť, že L. U., Y. N. a U. E. figurovali len pri prvotných, neodkladných úkonoch v danej veci, čo vyplynulo z aktuálnej situácie, keď pri operatívno - pátracej činnosti, v rámci zasahovania pri dodaní obvineného do výkonu trestu, došlo k odhaleniu trestného činu, ktorý je predmetom tohto konania. Z obsahu spisu vyplýva, že npor. L. U. a npor. U. E. spísali zápisnicu o dodaní do výkonu trestu zo 17. júna 2015, č. p. ORP-331/PZV-2014, a záznam z operatívno - pátracej činnosti zo dňa 17. júna 2015, ten i v súčinnosti s npor. Y. N., a npor. L. U. vystupoval aj ako nezúčastnená osoba pri úkone vydania veci (zápisnica o vydaní veci zo 17. júna 2015, ČVS: ORP-953/2-VYS-TT-2015) a odňatia veci (zápisnica o odňatí veci zo 17. júna 2015, ČVS: ORP-953/2-VYS-TT-2015). Všetky následné procesné úkony však už vykonával vyšetrovateľ PZ ako orgán činný v trestnom konaní v tejto konkrétnej veci. K výpovediam dotknutých príslušníkov PZ je potom nutné konštatovať, že tieto sa týkali okolností rozhodujúcich pre posúdenie daného trestného činu, išlo teda o výsluchy policajtov ako svedkov konania obvineného vo vzťahu k zhodnoteniu naplnenia či nenaplnenia pojmových znakov trestného činu, resp. okolností jeho spáchania. S ohľadom na význam výpovedí a tiež obhajobu obvineného bolo nevyhnutné výsluchy v záujme čo najlepšieho objasnenia veci uskutočniť a nevychádzať len z obsahu zápisníc, čo bolo zároveň plne v súlade s právami obvineného a v jeho prospech. Rozsudok Najvyššieho súdu z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011, v zmysle ktorého predmetom dokazovania v trestnom konaní sú okolnosti spáchania trestného činu a nie okolnosti jeho vyšetrovania, a nespĺnenie zákonných povinností policajtov pre nich vyplývajúcich z ustanovenia § 213 ods. 3 Tr. por. nie je možné zhojiť ich svedeckou výpoveďou, ktorou sa má dokázať, že si ich splnili, reaguje na inú procesnú situáciu, preto sa jeho závery na prejednávanej vec nedajú aplikovať. Výpovede svedkov U., E. a N. teda boli zákonné a pre uznanie viny obvineného použiteľné.

Hoci je potrebné súhlasiť s námietkou dovolateľa, že npor. L. U. nemal pri procesných úkonoch vystupovať ako nezúčastnená osoba, nemožno sa stotožniť so záverom, že úkony vydania a odňatia veci boli úkonmi nezákonnými. Nezúčastnenou osobou sa rozumie taká osoba, ktorá nie je s vecou či s osobami, ktorých sa úkon týka, spojená, prípadne nemá záujem na výsledku úkonu, keďže jej úlohou je zaistenie jeho objektívnosti a nestrannosti. Nezúčastnenou osobu by preto nemal byť ani príslušník Policajného zboru, obzvlášť nie príslušník účastný na prvotných úkonoch trestného konania. V súvislosti so zákonnosťou úkonov vykonaných v prejednávanej veci však treba upriamiť pozornosť na ustanovenia § 89 a § 91 Tr. por. upravujúce podmienky vydania veci a odňatia veci (v znení ku dňu ich vykonania). Edičná povinnosť sa vzťahuje na všetky osoby, ktoré disponujú vecou dôležitou pre trestné konanie. Ide o dobrovoľné vydanie veci na základe výzvy predsedu senátu a pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátora alebo policajta (§ 89 ods. 3 Tr. por.), pričom pri takomto dobrovoľnom úkone (ktorého súčasťou je okrem iného aj upozornenie na to, že ak sa vec dobrovoľne nevydá, môže byť odňatá) sa prítomnosť nezúčastnenej osoby nevyžaduje. Ak teda bola pribratá nezúčastnená osoba a táto nespĺňa predpoklady nezúčastnenosti, nie je možné robiť závery o nezákonnosti takéhoto úkonu (zápisnice o vydaní veci, resp. úkonu vydania veci ako takého), pretože nejde o podmienku zákonnú (*conditio sine qua non*). Obdobná úvaha sa ponúka aj pri ustanovení § 91 ods. 4 Tr. por., ktoré vyžaduje prítomnosť nezúčastnenej osoby len s ohľadom na možnosti, pričom zákon tieto možnosti či iné podmienky výslovne nešpecifikuje. Ani v tomto prípade teda nejde o *expressis verbis* zákonom stanovenú podmienku, ktorá by mala za následok neúčinnosť alebo nezákonnosť takéhoto úkonu v

případe jej nesplnenia. V predmetnej veci, najmä s ohľadom na spôsob odhalenia trestného činu a na neodkladnú povahu vykonaných úkonov, je namieste záver, že možnosti orgánov činných v trestnom konaní, pokiaľ ide o nezúčastnenú osobu, boli výrazne obmedzené. Námietky obvineného sú preto v tomto smere neopodstatnené. Nad rámec uvedeného Najvyšší súd, vychádzajúc zo skutkového stavu a dôkazného hodnotenia ustáleného súdmi nižšieho stupňa, konštatuje, že aj v prípade opačného záveru bolo zabezpečenými dôkazmi dostatočne preukázané konanie obvineného výpoveďami svedkov L. U., Y. N. a U. E., ktorí okrem iného podrobne popísali priebeh zabezpečovania sporného dôkazného materiálu.

Pokiaľ ide o námietku obvineného týkajúcu sa neuplatnenia zásady in dubio pro reo, táto súvisí s otázkou skutkového stavu a hodnotením dôkazov, ktorých preskúmvanie je v dovolacom konaní neprípustné (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a contrario). Použitie tejto zásady prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 28/1998). Ak však súd vykonal všetky dostupné dôkazy, vyhodnotil ich (pričom v konaní nevzhliadol pochybnosti o dokazovaných skutočnostiach) a následne dospel k určitým skutkovým a právnym záverom (ktoré sú zároveň presvedčivé), túto zásadu nie je možné aplikovať. Skutočnosť, že hodnotenie súdu nezodpovedá predstavám obvineného, nemôže byť spôsobilá naplniť dovolacie dôvody podľa § 371 Tr. por.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. teda nebol naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obvinenému aplikoval ustanovenia § 172 ods. 2, § 43, § 38 ods. 2, ods. 6 Tr. zák. a pri nezistení žiadnej poľahčujúcej ani priťažujúcej okolnosti mu uložil ďalší trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov a 4 mesiace. Ďalší trest bol uložený s poukazom na predchádzajúci nevykonaný trest odňatia slobody v inej veci (vo výmere 12 rokov) a súdom uložená výmera trestu odrážala nielen trestnú sadzbu zákonom stanovenú pre spáchaný trestný čin (§ 172 ods. 2 Tr. zák.), ale i opätovné spáchanie obzvlášť závažného zločinu v zmysle § 38 ods. 6 Tr. zák., pri ktorom sa dolná hranica trestnej sadzby 10 až 15 rokov zvýšila o dve tretiny na 13 rokov a 4 mesiace. Obvinený bol na výkon trestu zaradený do ústavu s maximálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák., keďže išlo o páchatela obzvlášť závažného zločinu. Zároveň súd obvinenému uložil trest prepadnutia finančnej hotovosti vo výške 760 Eur podľa § 60 ods. 1 písm. c) Tr. zák. (ktorej vlastníkom sa podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. stal štát), pretože z vykonaného dokazovania mal za to, že túto hotovosť obvinený získal predmetnou trestnou činnosťou, a uložil mu i ochranný dohľad na 2 roky podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 78 ods. 1 Tr. zák., keďže bol odsúdený za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom išlo o jeho opätovné ukladanie.

Krajský súd výrok o treste súdu prvého stupňa podľa § 322 ods. 3 Tr. por. zrušil s tým, že obvinenému podľa § 172 ods. 2, § 43, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil ďalší trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov a obvineného na výkon trestu zaradil do rovnakého stupňa strázenia, pri zachovaní totožnosti výroku o treste prepadnutia finančnej hotovosti a výroku o ochrannom dohľade. Svoj zmeňujúci výrok o treste odôvodnil s poukazom na nesprávnu aplikáciu § 38 ods. 6 Tr. zák., pri ktorej bola obvinenému okolnosť, že opätovne spáchal obzvlášť závažný zločin, pričítaná na ťarchu dvakrát, keďže v tomto prípade išlo o okolnosť, ktorá bola základným znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Krajský súd potom (pri uvažovaní v rámci trestnej sadzby 10 až 15 rokov) uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov s ohľadom na podmienku, že tento trest spolu s nevykonanou časťou trestu v inej veci (teda 13 rokov a 12 rokov) spolu neprevyšujú najvyššiu výmeru dovolenú zákonom pre tento druh trestu (dobu 25 rokov).

Najvyšší súd má za to, že trest, ktorý bol obvinenému uložený, bol súladný so zákonom čo do jeho

druhu i výmery a postup krajského súdu bol správny. Uloženie konkrétneho trestu bolo náležite odôvodnené a malo oporu v zákone. Námietky obvineného preto nie sú v tomto smere opodstatnené. Vo vzťahu k aplikácii § 38 ods. 2 Tr. zák. v súvislosti s dovolacími námietskami je nutné poznamenať, že táto sa neviaže na § 38 ods. 6 Tr. zák., ale ide o samostatné ustanovenie zakladajúce povinnosť súdu zvážiť existenciu (pomer a mieru) priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. V predmetnej veci sa k ich existencii vyjadril okresný i krajský súd (žiadna z nich nebola zistená). Čo sa týka trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. c) Tr. zák., dovolacie námietky smerujú síce proti uloženiu takéhoto druhu trestu, ich podstata však spočíva v hodnotení skutkového stavu a dokazovania, keďže obvinený tvrdí, že v konaní nebolo preukázané získanie finančnej hotovosti v súvislosti s trestnou činnosťou, záver súdov nižšieho stupňa je pritom opačný. Na tomto mieste treba podotknúť, že Najvyšší súd ako súd dovolací nie je oprávnený preskúmať ani hodnotiť skutkový stav či vykonané dokazovanie (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. veta za bodkočiarkou), preto sa k meritu tejto námietky nevyjadroval.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd nepovažuje ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. za naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak. rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Obvinený v rámci uvedeného dovolacieho dôvodu namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 135 Tr. zák. z dôvodu nekritického osvojenia si záverov znaleckého posudku a neurčenia obvyklej jednorazovej dávky drogy súdom, a vo všeobecnosti namietal aj nezohľadnenie skutočností, že bol podaný návrh na obnovu konania, nesprávne zistený skutkový stav, nedoplnenie skutkového stavu odvolacím súdom, hodnotenie dokazovania odvolacím súdom, i závery súdu o dispozícii odsúdeného s nájdeným plastovým vreckom. Podstatu všetkých uvedených námitok (uplatnených v rámci § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. či iných dovolacích dôvodov, pod ktoré však nespádajú) tvorí nesúhlas obvineného s ustáleným skutkovým stavom (jeho rozsahom i správnosťou) a hodnotením vykonaných dôkazov. Obvinený analyzuje a hodnotí dôkaznú situáciu, polemizuje so skutkovými závermi súdov nižšieho stupňa a napáda spôsob hodnotenia dôkazov prezentujúc opačné, vlastné závery. Ako už bolo uvedené, dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (pokiaľ nejde o výnimku podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), čo je explicitne vyjadrené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého stupňa, prípadne korekcie odvolacieho súdu, a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Rovnako to platí o hodnotení dôkazov vykonaných súdmi nižšieho stupňa, ktoré hodnotenie je predpokladom pre ustálenie skutkových záverov. Skutkové závery a okolnosti, pre ktoré súdy nižšieho stupňa dospeli k záveru o vine obvineného, sú dostatočne vysvetlené v ich rozhodnutiach. Najvyšší súd preto považuje za nadbytočné opakovať úvahy súdov, ktoré sú podľa neho vyčerpávajúce a odpovedajú na všetky podstatné otázky v súvislosti s odsúdením obvineného.

Objektom trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 Tr. zák. je záujem na ochrane ľudského života a zdravia pred škodlivými účinkami omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov. Z hľadiska objektívnej stránky sa vyžaduje, aby páchatel' neoprávnene konal niektorým zo spôsobov vymedzených v zákone (§ 172 ods. 1 Tr. zák.). Postihuje sa neoprávnené nakladanie s nimi vo všetkých formách uvedených v odseku 1, bez ohľadu na konkrétne množstvo látky. Rozhodujúce je preukázanie okolností, že páchatel' mal túto látku v držbe, prípadne s ňou nakladal uvedeným spôsobom, nie pre vlastnú potrebu. Prechovávaním je akýkoľvek spôsob držby uvedených látok, pričom páchatel' nemusí mať takúto látku priamo pri sebe, ale môže ju mať ukrytú na nejakom mieste alebo uloženú u známej osoby. Páchatel'om tohto trestného činu môže byť ktokoľvek, z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie (§ 15 Tr. zák.).

Dovolací súd vychádzajúc zo skutkových okolností ustálených súdmi nižšieho stupňa dospel k záveru,

že skutok, pre ktorý bol obvinený uznaný vinným, je trestným činom a že obvinený naplnil jeho skutkovú podstatu spôsobom uvedeným v Trestnom zákone, keď si neoprávnene zaobstaral a následne, až do jeho zastavenia operatívnymi pracovníkmi OR PZ dňa 17. júna 2015 za účelom jeho dodania do výkonu trestu, hoci bol pre takýto čin už odsúdený, prechovával plastové vrečko s obsahom 134,2 g metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 71,3 % hmotnostných, obsahujúce 95,7 g absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedalo minimálne 2 391 obvykle jednorazovým dávkam drogy s tým, že hodnota zaisteného metamfetamínu bola 4 697 Eur. Množstvo účinnej látky a počet obvykle jednorazových dávok (pri súčasnom vymedzení množstva látky, ktorá sa považuje za obvykle jednorazovú), ktoré sa v nájdenom materiáli nachádzali, boli určené znaleckým posudkom Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz z 24. júla 2015, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2015/10052, a hodnota drogy odborným vyjadrením Prezídia PZ, národnej kriminálnej agentúry z 10. septembra 2015, č. PPZ-NKA-PDJ-4-420/2015. Spochybňovanie záverov znaleckého posudku a odborného vyjadrenia spadá do oblasti hodnotenia dôkazov, ktoré neprináleží dovolaciemu súdu. V súvislosti s ustáleným množstvom obvykle jednorazových dávok drogy, ktorá sa u obvineného našla (2 391), nedá dovolaciemu súdu nepoznamenať, že už len toto číslo nevzbudzuje žiadnu pochybnosť o tom, že v danom prípade nebolo možné aplikovať ustanovenie § 135 Tr. zák. (viažuce sa na § 171 Tr. zák.). Navyše, z obsahu uvedeného znaleckého posudku vyplýva, že počet jednorazových dávok bol určený v rozpätí 2 391 až 9 565, súd však, postupujúc v prospech obvineného, vzal do úvahy dolnú hranicu tohto rozpätia. Námietky obvineného vo vzťahu k tejto otázke sa preto javia ako špekulatívne až zavádzajúce a závery prezentované v dovolaní (podľa ktorých bol uznaný za vinného zo skutku, ktorý vôbec nie je trestným činom) za absurdné.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. preto dovolací súd nepovažoval za naplnený.

Najvyšší súd dospel k záveru, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.